

18. maj 1992. godine. Skupili smo se ispred hotela Bosna u Kladnju. Cekamo Medu Hamidovica. Prevesce nas kamionom do Zivinica. U Zivinicama, cekamo prijevoz za Tuzlu. Namjera nam je prikljucenje vlasenickoj ceti i borba protiv agresora. Mnogo je naroda ispred hotela. Mnogo je pitanja. Interesuju ih desavanja u Vlasenici, nakon njihovog odlaska. Pricamo sta je ko vidio i dozio u danima provedenim pod okupacijom. Nejma se tu sta lijepo reci. Suze, tuga i bol.

Uhvati nas aksam u cekanju. Konacno stize autobus pred hotel. Krecemo prema Tuzli. Nije nam bas jasno sta se desava u Tuzli. Idemo na rizik. Na prilazima Tuzli postavljeni su punktovi. Mnogo je vojnika. Vozac nas obavjestava da je to Policija. Na uniformama im amblem Tuzle. Mislio sam da imaju ljiljane. Nema veze. Samo da ne nose petokrake i kokarde. Vozac nam govori da se sagnemo. Ima snajperista po zgradama. Ne marimo za to. Mi se raspriicali kao da idemo na teferic, a ne u borbu. Prilazimo kasarni Husinska Buna. Dobro je. Stigosmo bez problema. Kada je autobus stao u krugu kasarne, iz mraka istrcaše neki vojnici. Opkolise autobus. Ulaze unutra i vicu:

- Lezi na pod! - Ruke na potiljak! - Pobicemo vas!

Sta je ovo majko mila! Nije valjda da su cetnici.. Izdaja...

Opet neko vice:

- Dokumente!

Vadim i ja licnu kartu, koja mi se slucajno nasla u dzepu od kosulje, koju sam na brzinu obukao, kada sam krenuo od kuce.

Cekamo! Pokusavam sa poda da vidim ista. Mrak je. U prijavnici je upaljeno svjetlo. Odnese nase dokumente unutra. Neki vojnici izadjose iz prijavnice.

Opet neko od vojnika dreknu:

- Izlazite iz autobusa! - Postrojavanje!

Osvrcem se. Lijevo desno. Poznadoh jednog, od onih sto su izašli iz prijavnice. Sirco! Jeste on je. Lahnu mi.

Ispred stroja nam se obraca neki vojnik:

- Ja sam Mirsad Fidahic, komandant 1. Tuzlanskog bataljona TO BiH.

Ili je rekao samo ime i prezime. Ne sjecam se vise.

- Izvinjavam se na ovakvom docek. - Dojavljeno nam je da ce kasarnu napasti cetnici iz Vlasenice.

-

- Morali smo vas provjeriti. - Vas sugradjanin Sirco vas je prepoznao. - Dobro dosli!

Vratise nam dokumente i smjestise nas u jednu spavaonu u kasarni. Tu nadjosmo jos nasih sugradjana. I oni traze informacije o desavanjima u Vlasenici. Ispricasm o njima. Poslije su oni nama ispricali da su se

16. maja 1992. godine, okupili na Pasa Bunaru i formirali vlasenicku cetu. To je zvanicni datum formiranja legendarne 1. Vlasenicke cete, 1. Tuzlanskog bataljona, 1. Tuzlanske brigade. Sve u znaku broja JEDAN.

Ne mogu a da ovdje ne spomenem naseg komandanta Mirsu. Tako smo ga od milja zvali. Mirso potice iz begovske porodice Fidahica. Komunisti su agrarnim reformama i otimacinom, doveli njega i njegove pretke, skoro do prosjackog stapa. Mirso je docekao vakat da im se osveti za sva nedjela. I osvetio se. Mirsad Fidahic je prvi Komandant 1. Tuzlanskog bataljona. Tih i nenametljiv insan. Ljubazan i jednostavan. Kad ga covjek gleda, nikada ne bi rekao, da se takva osoba moze preobraziti u lava u borbi. Bosna je izrodila mnogo znanih i neznanih heroja slicnih Mirsi. Od prvog

dana sam zavolio Mirsada Fidahica.

Ustrojava se spisak nase cete. Komandir cete je Sirco Atif, njegov zamjenik je Zulfalari Latif i ujedno komandir 1. voda. Komandiri druga dva voda su Zildzic Muhidin - Pujdo i Handzic Jusuf.

Dok se pravio spisak cete i odredjivan komandni kadar, ja sam pokusao saznati nesto o svojoj supruzi i djeci. Niko nista ne zna. Napokon, saznadoh i ja od mog radnog kolege, da mi je porodica smjestena u Studentskom domu. Dobro je. Dosao je u kasarnu da vidi ko je sve tu. Nije jos spreman za borbu. Doci ce dok obezbijedi porodicu.

- Eeee, moj jarane! Obezbijedices ih tek kad ih vratis kuci. Na svoje. A to mozes samo sa puskom u ruci.

Prica mi dalje o prorodici:

- Zena ti je imala sreće. - U Mejdanu je prepoznao kolega sa studija, od tvoga sure. - Dao joj svoju sobu u Studentskom domu.

Dani u kasarni.

Nedaju nam izaci iz kasarne. Nekima su to dozvolili, pa se nisu vise ni vratili. Odustali od borbe. Vratio bih se ja. Samo da vidim zenu i djecu. Da vide da sam ziv. Ne molim da me puste. Svakako ce im moj jaran reci da sam tu i da sam ziv. Valjda tako treba i mora biti. Ja sam za borbu. I drugi tako misle. Ako mislimo dobro nasim porodicama, trebamo se boriti. Ne treba cekati uz zeninu suknju, da cetnici okupiraju Tuzlu i da pocne klanje, kao po Podrinju.

U medjuvremenu smo tragali za opremom po kasarni. Dobili smo uniforme bivse JeNeAe. Isarali smo ih raznim bojama. Ispisali na njima i na sljemovima TO BiH. Nasli smo i cizme. Poslije smo ih trampili izmedju sebe, ko je imao sreće da nadje odgovarajuci broj. Naoruzani smo poluautomatskim pusnama i M48. Zaplijenjene su osvajanjem magacina u kasarni. Nisu ih uspjeli izvuci rezervisti sa Ozrena.

Uglavnom smo prepicavali dogadjaje iz Vlasenice. Cudili se, kako su se nase komsije, Srbi, preko noci preobratali u zlocince. Cekali smo naredbu za borbu. Dosao je i taj dan.

Pokret!

Ukrcavamo se u autobuse. Sve su to podrinjci. Borci iz Vlasenice, Zvornika, Srebrenice i Bratunca.

Na ulicama Tuzle, nevjerovatan prizor. Ni u snu to nisam ocekivao. Mislio sam da ce nas izlazak iz kasarne, ostati ne primijecen. Haman je cijela Tuzla na nogama. Svi su na ulicama. Dosli su da nas isprate.

Masu nam. Bacaju cvijece. Kao na filmu. Zene placu. Moje sce je golemo. Kao Bosna je. Haman hoce da iskoci od uzbudjenja. Hoce da ga poklonim ovom narodu. Dobro. Dajem te ovom narodu. Od danas je moje srce u rukama moga naroda. Prolazimo pored Studentskog Doma. I tu je mnogo naroda. Gledam u narod. Trazim pogledom zenu i djecu. Ima li ih tu? Ima li moje djece, da mi mahnu, malim rucicama. Mozda posljednji put. Da isprate babu u borbu. Mozda je to posljednji ispracaj. Nejma ih. Ne vidjoh ih. Ne bojte se djeco. Cuvace vas babo.

Stigli smo u Dubrave. Vojni aerodrom. Sakrili smo se u hangare. Ne smijemo se kretati, da nas ne primijete cetnici sa visa. Vide odatle kompletno Sprecansko polje. Zivinice i Kalesiju imaju kao na dlanu.

Pjehe smo dosli do G. Rainaca. Smjestismo se u fiskulturnu salu OS.

Noc!

Naredba za pokret. Idemo pjeske. Provlace nas vodici kroz naselja. Znamo samo da idemo prema Kalesiji.

Konacno stigismo. Nepoznati vodice, samo rece:

- Stigli smo.

Iza neke kuce smo. Vodice nam govori da je ispred potok i da tu trebamo zaposjesti liniju. Idemo naprijed.

Neko jauknu. Sta je sad? Moj jaran Pujdo upade u septicku jamu. Nimalo prijatno. Smrdi vala mnogo. Smijemo se. Pocelo je sa govnicima. Kako li ce se završiti? Neko progundja:

- To je sreca.

Ja ne mogu da zaustavim napad smijeha.

Vodice je odveo Pujdu u neku kucu. Domacini ga ljubazno primili. Okupao se. Oprali mu uniformu.

Zaposjeli smo liniju. Smrdi potok na djeriz. Haman je to kanalizacija. Nista se ne vidi. Veze nejmamo gdje smo. Svuce. Naprezemo oci, ne bi li vidjeli sta. Ukazuju se obrisi kuca. Tu su, ispred nas. Oko 20-tak metara, od nas. Do mene su dvojica nepoznatih vojnika.

- Ko ste vi?

Nasmijase se.

- Mi smo vodici. Mi smo vas sinoc doveli ovdje.

- Aha. Pa gdje smo mi?

Govori mi i pokazuje rukom.

- Ovo mjesto se zove Bijeljvac. Tamo je cesta. A ono je gumara, velikih cetnika, bruce Jankovica.

- Dobro! - A gdje su cetnici.

- Tu ispred nas. - Iza onih kuca su im rovovi. - Na onom brijegu je jedan rov.

Tek tada vidjoh rov.

- Vala ste mogli izabrati i bolje mjesto. - Ovdje mnogo smrdi.

- Manje smrdi od vaseg jarana, sto sinoc upade u septicku.

Nasmijah se.

- Vala si u pravu.

Linija je mirna. Ne puca se. Odlucih da isprobam pusku. Neki me odvracaju.

- Otkrices nam polozej.

- Moramo isprobati puske. Sta ako su neispravne?

- U pravu si.

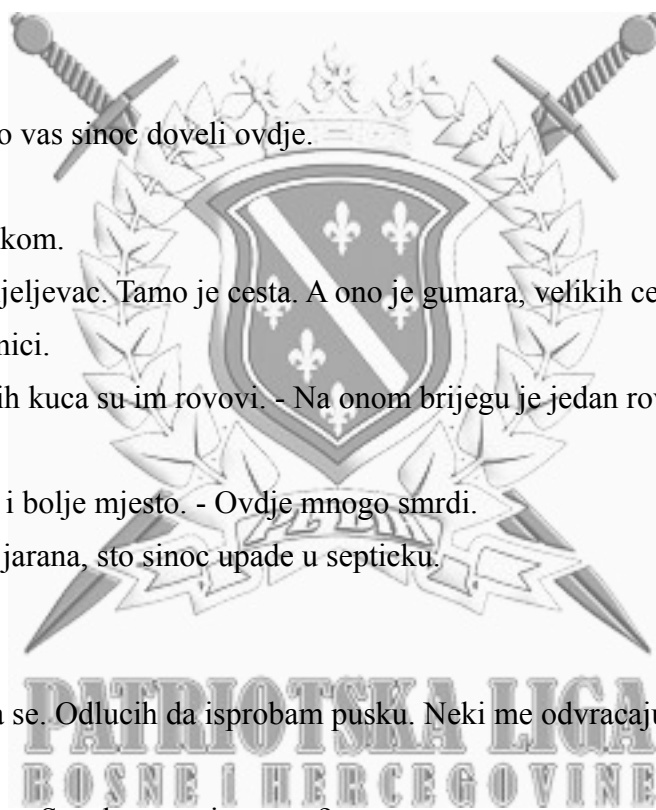
Nanisanih u jednu ciglu, na obliznoj kuci. Razleti se cigla.

- Dobro je. Puca a i precizna je.

I drugi uradise isto sto i ja.

Izrovih nekako medju u potoku. Imam sad kakav takav zaklon. Zanicismo se na liniji.

U neka doba noci, prenu me paljenje tenka. Zapucah u pravcu zvuka. Vidjoh samo bljesak izmedju kuca. Zapucase i drugi. Kada su cetnici zapucali, ucinilo nam se da smo opkoljeni. Imali su rasprskavaju cu municiju. Kada bi pogodili kuce iza nasih ledja, zrno bi se rasprsnulo i izgledalo je kao da nam puca neko iza ledja. Tisina. Svuce.

Sinosnju pucnjavu smo protumacili kao uspjesno odbijeni cetnicki napad. Mirno je. Nigdje se ne cuje pucnjava.

Buuuuuuuuuuuuuuuum!!!

Pocelo je. Nasi artiljerci - Sejtani, gadjaju gumaru. Najjace cetnicko uporište. Prvo ce oni gadjati, pa onda kreće pjesadija.

Ovu smo informaciju dobili od naseg vodica. Mi nismo ni znali da imamo minobacace.

Nas zadatak bi valjda trebao biti da cuvamo liniju. Ne smijemo cetnike pustiti da prodju. Sta se okolo desava, pojma nejmamo.

Nasi minobacaci razaraju gumaru. Haman im kroz odzak ubacuju granate. Ne popustaju cetnici u gumari. Ne daju prici pjesadiji.

Pocela je opca cetnicka bjezanija. Bježe cetnici na Majevicu, u vucije brloge. Napadaju združene jedinice TO BiH. Samo se ide naprijed. Kalesija je oslobodjena. Zarobljeno je mnogo neprijateljskog oruzja i orudja. Dva tenka, minobacaca, granata, PAM-ova, PAT-ova, mnogo pjesadijskog naoruzanja i municije, vozila i jos mnogo toga. Kalesija je prvi oslobodjeni grad u BiH, od cetnicke okupacije.

Mi smo bili tu. Ponosni smo na to.

Bio je to prvi borbeni zadatak Legendarne 1. Vlasenicke cete. Hem je prvi, hem je uspjesan.

Ova dobijena bitka nam je mnogo znacila. Podignut je borbeni moral boraca TO BiH, do nebesa.

Nesto kasnije, na smotri bataljona, komandant 2. Korpusa Knez, za nas je rekao:

- Vi ste prvi, pronijeli zastavu sa ljiljanima ovim krajem!"

Nasoj ceti je pripala cast da nosi zastavu sa ljiljanima.

Nasa ceta je bila sastavljena od dobrovoljaca. Mahom su to bili mirni insani i dobricine u dusi. Nenametljivi. U borbi su bili lavovi.

Poslije oslobodjenja Kalesije dobio sam dozvolu da obidjem porodicu. Nasao sam ih u Studentskom domu. Suze radosnice. Mozda ce nekome biti cudno, sto nisam odmah otisao da vidim porodicu. Kao sto rekoh, prece je bilo braniti ih. Tako je trebalo pokazati ljubav prema njima. Meni je eto Allah dz.s. omogucio da ih vidim poslije oslobadjanja Kalesije. Nijaz Music, prvi sehid nase cete, nije imao priliku da vidi svoju porodicu. Poginuo je na Kalesijskom ratistu. Ukopan je u mezarju u Tojsicima.

PLBiH.ORG